

folkningens og den almindelige Oplysnings Tjeneste, at vi vedtage disse Bestemmelser.

Der er i Aar til Lovforslaget føjet nogle Bestemmelser af mere moderne Art, som den højtærede Minister udtrykte sig ved Fremsættelsen af Lovforslaget, Bestemmelser, som gaa ud paa Beskyttelse af dramatiske Værker mod en Gengivelse ved levende Billeder og Beskyttelse for de Forfattere, som skrive Stykker for Biografteatrene. Det er nok muligt, at det kan være rigtigt her paa Rigsdagen at vedtage Beskyttelsesregler for Biografteatrene, men det kan ikke nægtes, at det i Regelen er noget slemt Bras, der præsteres i disse Biografteatre, bloddryppende Rædselsdramaer og andre gruopvækkende Scener, som i høj Grad ere i Stand til at ødelægge Folks Smag. Jeg synes, man ikke kan være bekendt at gaa med til at indføre Beskyttelse for saadant noget Tøjri. For mig maa den højtærede Minister beskytte disse kunstneriske Arbejder, om han saa vil; i 1000 Aar, jeg kan blot slet ikke tænke mig, der er nogen, som vil være forlegen for at eftergøre dem.

Den højtærede Minister udtalte ved Forelæggelsen, at Arkitekterne havde ønsket at faa indsat en Bestemmelse om en yderligere Beskyttelse af Bygningstegninger. Naar den højtærede Minister her har handlet efter Arkitekternes Ønske, kan man være sikker paa, at den nye Bestemmelse vil være til Fordel for dem. Jeg synes alligevel, det er at drive det for vidt, naar man ikke fremtidig maa fotografere et eller andet Bygningsparti uden at faa Tilladelse dertil af vedkommende Arkitekt. Man maa heller ikke tegne det, for at man ikke skal kunne efterlave Bygningen i dens Enkelt-heder. Det er en Udvidelse af Beskyttelsen for de paagældende Kunstnere, som jeg ikke kan tilraade. Jeg har fra et meget anset Forlæggerfirma faaet et Brev, i hvilket man gør opmærksom paa, at efter den nye § 24 kan f. Eks. Illustreret Tidende eller en Rejsehaandbog ikke uden Tilladelse afbilde Gadepartiet ved Glyptoteket eller ved Hotel Bristol, for saa vidt disse Bygninger i Afbildningen af Gaden udgøre Billedets Hovedgenstand, som der staar i Loven. Og en saadan stor fremragende Bygning vil netop i Regelen udgøre et saadant Billedes Hovedgenstand. Det vedkommende Firma spørger mig, om jeg ikke synes, det er absurd. Tænk Dem, sig de, om man skulde udgive en Rejsehaandbog over Danmark og ikke kunne gengive en eneste nyere Bygning uden indhentet

Tilladelse og mod Honorar. Jeg skal indrømme, at det er absurd. Denne Bestemmelse kan føre til de mærkeligste Konsekvenser. Jeg gentager, at Forfattere og Kunstnere bør have en rimelig Beskyttelse, men her er et Punkt, hvor jeg synes, at den foreslaaede Beskyttelse kommer til at stride mod Samfundets Interesser.

Det er en overordentlig kompliceret Beskyttelseslovgivning, som vi allerede ere naaede til paa dette Omraade. Det kan ikke vare ret længe, før man kan straffes for at sige en Sætning, som en anden har sagt et Par Dage i Forvejen og derfor skal have Eneret paa. Det er maaske en eller anden kunstnerisk Præstation, og hvorfor kan han saa ikke faa Eneret paa den, naar man dog vil gaa saa vidt, som man her har foreslaaet. Der tales saa ofte om aandelig Paavirkning, og vi ønske ogsaa aandelig Paavirkning fra Udlandet til Fremme for Oplysningen, men denne Udvidelse af Beskyttelsen for Forfatterne og Kunstnerne gaar i høj Grad ud paa at spærre for den aandelige Udvikling. Vi ere et lille Land med snævre Grænser. Vi maa derfor være modtagelige for alle de Stemninger og Strømninger af kunstnerisk og literær Art, der komme ind i vort Land, og som vi kunne udnytte til aandelig Fremgang og Udvikling. Men et saadant Oplysnings- og Kulturarbejde fremmes ikke ved denne Lov. Ved den gør man Murene højere mellem Nationerne, og det mener jeg, vi ikke have Raad til, i alt Fald ikke i den Grad, som her foreslaas. Selv om vi ikke vedtage disse Bestemmelser, kunne vi alligevel blive staaende i Berner-Konventionen og benytte os af de Fordele, som derved gives os. Jeg vil derfor henstille, at Forslaget underkastes en grundig Prøvelse i det Udvalg, som forhaabentlig vil blive nedsat.

Eduard Larsen: Jeg vil paa mit Partis Vegne med faa Ord anbefale det foreliggende Lovforslag til en grundig og alvorlig Behandling i et Udvalg. Det er saaledes, at vi ved Tiltrædelsen af Berner-Konventionen ved Loven af 1904 ere komne ud paa et Omraade, hvor to Principper, der i og for sig begge have Ret, brydes og brydes ret skarpt. Paa den ene Side staar der det Princip, at Forfatterne og Kunstnerne have et naturligt Krav paa, navnlig i Tider som disse, hvor alt omsættes i Økonomi, at faa en vis Fortjeneste af deres Arbejde. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at Samfundet væsentligst er interesseret i, at Kulturen og